

[Paul Hartling.]

adgang til alle højere uddannelser? Skal de have adgang til universiteterne? Det ligger lige for at spørge om det, og det ærede medlem hr. Dupont spurgte da naturligvis også om det.

Hvis man siger ja til det, hvis det er ministerens mening, så nærmer man jo nemt den højere forberedelseseksamen til et 2-årigt studenterkursus. Det så jeg nødt, og jeg tror, at ministeren også nødtigt ser det. For så vil man meget hurtigt komme ind i, at så skal vi have en matematisk linje og en nysproglig linje og så videre, og jeg synes ikke, det kan være meningen, at vi skal kalkere gymnasiordningen af her. Så kunne vi undvære gymnasiet, for så kunne man lave en lang række 2-årige gymnasiekursus.

Men hvis man siger: nej, det skal ikke være som et studenterkursus, det skal være en bred almen prøve i de vigtigste fag, de fag, som er en forudsætning for at gå i gang med andre uddannelser, som er det værktøj, man skal bruge, når man i øvrigt skal studere det eller det eller det, altså hvis det skal være sådanne fag som sprogene, engelsk, tysk, fransk, nogle grundbegreber i matematik, og sådan noget som dansk, historie og religion — ja vel, så kan vi få en god almen prøve. Jeg mener, at alt peger i retning af at understrege det almene. Jeg vil gerne være med til det, og vi vil også få netop et rimeligt grundlag for et videregående studium.

Men jeg spørger: kan man så undgå, at dette, hvis det virkelig bliver til noget, får indflydelse på det nuværende 3-årige gymnasium, som er temmelig linjedelt, alt for linjedelt efter mine begreber? Dette lille lovforslag, som egentlig handler om at gøre en præparandklasse 2-årig, for det er jo oprindelsen, er måske begyndelsen til noget, der kan få langtrækkende følger. Vi går her i gang med en lovgivning om en uddannelse og en kompetencegivende eksamen, som efter forslaget skal ligge over realeksamen. Det må da få indflydelse på en lang række områder. Det må få indflydelse på gymnasiet og på studentereksamens placering. Det må få indflydelse på adgangsbetingelserne til mange forskellige uddannelser, højere uddannelser, alle slags ud-

dannelser. Hvor kan den give adgang, og hvor kan den ikke give adgang, denne prøve?

Og i det lange løb må det så også få indflydelse på disse højere uddannelser selv, på deres struktur, på deres placering, på læreanstalters og universiteters opbygning o. s. v. Jeg skal ikke fortabe mig i fantasier derom, men jeg vil dog gerne pege på, at hvad der her foreslås, kan man betragte, som jeg sagde før, som en 2-årig præparandklasse, som adgang til læreruddannelsen. Og så for at undgå, at det skal få karakter af en blindvej, kalder vi det HF. Men det kan også være begyndelsen til en helt ny færdselsåre i uddannelsens vejnet og måske i højere grad en hovedvej, end vi i dag kan overskue det.

Venstre er tilhænger af, at vi gør uddannelsessystemet så bøjeligt, så fleksibelt, som det jo hedder, som muligt, at vi undgår blindvejene, at vi fremmer det almene, at vi udsætter specialiseringen mest muligt. Men jeg vil dog gerne føje til, at midt i alt dette er det afgørende vigtigt, at vi fastholder kvalitetskravet. Vi skal kræve noget, og det skal vi heller ikke være bange for. Vi gavner ingen ved at sænke niveauet, og det skal der efter mine begreber sættes en rød streg under. Skal der være noget ved at bliver HFer f. eks., ja, så skal denne uddannelse kunne drage nogen til sig, og så må det samtidig være sådan, at de, der drages til den, får noget ud af det, men det gør de kun, hvis den har kvalitet, hvis den duer til noget. Det er ikke opgaven bare at lukke op, det er også opgaven at give noget, som har værdi.

Jeg siger, at vi er positive over for denne idé. Jeg kunne måske sådan helt privat lufte en lille stolthed over, at den kommer fra seminarieverdenen — ikke fra mig, men jeg ved, at seminarieverdenen har haft meget med den at gøre — og jeg glæder mig over, at ministeriet har taget den op. Den kan være kimen til noget godt og noget betydningsfuldt; men vi kommer nok til, inden vi kommer til tredje behandling, at bede om at få lovforslaget lidt fastere udformet. I de 11 paragraffer, der her er tale om, siges det, så vidt jeg i farten har kunnet tælle mig til det, 13 gange, at undervisningsministeren „bestemmer“ og „bemyndiges til“ og „godkender“.